

ההוראה משמו של בעל יום ההולדת

שגם בהיותו במעמד ומצב של "דוב"

"מסורבל בבשר" יהיה אצלו לימוד

החסידות באופן של הבנה והשגה

"יתפרנסון" • קטע משיחת ליל כ"ף

מרחשון ה'תשמ"ו • בלתי מוגה

פּוֹתַחֵין בְּדַנְר מַלְכוּת

המנגד – שעל ידי הפיכתו לקדושה יהי עילוי גדול יותר מכמו שהי לפניו. וענין זה מודגש במיוחד בפנימיות התורה:

פנימיות התורה נקראת בשם "זהר" מלשון זוהר ואור ע"ש "והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע" היינו שבתורה גופא הרי זה ענין של זוהר ואור עד לתכלית העילוי שבענין האור – "זהר הרקיע". ולאידך זהר ואור הרקיע – צריך להאיר בארץ דוקא כמ"ש "והיו למאורות ברקיע השמים להאיר על הארץ" ויתירה מזה: "בקרוב הארץ" היינו שענינו של ה"זהר" – שמאיר במקום החושך תחתון שאין תחתון למטה ממנו.

וכידוע המשל המובא בחסידות [המהווה גם מענה לשאלתם של אלו שטענו שהצמצום הוא כפשוטו היתכן שהמלך נמצא במקום האשפה] שהאור מאיר בכל מקום אפילו (להבדיל) במקום האשפה [בכלל נזהרו לומר ביטוי זה ועכ"פ – הוסיפו "להבדיל"] ואעפ"כ לא נגרע בו מאומה ויתירה מזה – מוסיפה תורת החסידות – גם המאור עצמו כביכול נמצא במקום ההוא!

וביחד עם זה שלא נגרע מאומה באור מפני היותו מאיר גם במקום האשפה – הרי מכיוון ש"בכל צרתם לו צר" אזי מהפך האור את ענין ה"אשפה" גופא אתהפכא חשוכא לנהורא ע"ד הענין ד"ידוונות נעשים לו כזכויות" שע"י נפעל עילוי גדול יותר מאשר העילוי ד"זכויות" מצד עצמם.

ג. ויש להביא דוגמא לכל האמור לעיל – בנגלה דתורה:

דמשיחא... לא יש עתה סדר והדרגה באופני הביורורים והתיקונים כו"ו ובלשון הגמרא: "חסוף ואכול חטוף ואישתי".

ולא עוד אלא שע"י כללות העבודה דהפצת המעיינות חוצה פועלים את הקשר והחיבור דמציאיות ה"חוצה" עם העצם ובנדו"ד – העצם דבעל יום ההולדת עד לעצם דלמעלה – עצמות ומהות.

ומובן שכל האמור לעיל שייך לכל אחד ואחד מישראל גם נשים – כפי שמצינו אצל בעל יום ההולדת שדיבר ועשה כו"כ ענינים בנוגע לנשים ובנות ובהדגשה יתירה באופן של הפצה – ע"י בנו ממלא מקומו כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

ב. ויש להוסיף בזה שההתעסקות בלימוד החסידות והפצת המעיינות חוצה (ענינו של בעל יום ההולדת) צריכה להיות גם כאשר רואים שישנו מצב של ירידה גדולה ביותר כו"ו – הנה לא זו בלבד שמצב זה לא יביא לידי חלישות ח"ו בלימוד החסידות והפצת המעיינות חוצה אלא אדרבה יש לדעת שהכוונה בירידה זו היא כדי להפוך זאת לקדושה אשר ע"י באים לעילוי גדול יותר שזהו"ע דירידה לצורך עלי' שדוקא ע"י הירידה באים לעלי' גדולה יותר.

ובזה מודגשת עוד יותר הנקודה האמורה לעיל – חיבור תחתון שאין למטה ממנו עם עליון שאין למעלה ממנו – שאפילו ענין הכי תחתון לא רק תחתון ביחס למעלת העליון כי אם תחתון ממש דבר המנגד כו"ו גם אותו יש להפוך לקדושה וזוהי הכוונה במציאותו של

א. ההוראה מכל האמור לעיל – בנוגע למעשה בפועל:

כאשר עוסקים בלימוד החסידות והפצת המעיינות חוצה (ענינו של בעל יום ההולדת) – אין להתפעל מן העובדה שישנו מצב של "דוב" "מסורבל בבשר".

– הן בנוגע לבשר הגוף שלו אשר עם היותו גוף קדוש כו"ו הרי הוא בכל זאת גוף גשמי שאינו בערך כלל למעלת הנשמה ונוסף לזה כאשר מתאחד עם עוד יהודי ועוד יהודי עד לכל הדור כולו ריבוי גופים הרי זה באופן ד"מסורבל בבשר" –

שהרי זוהי תכלית הכוונה – לפעול את ענין ה"שלום" גם במצב של "דוב" כלומר שגם בהיותו במעמד ומצב של "דוב" "מסורבל בבשר" יהי אצלו לימוד החסידות באופן של הבנה והשגה "יתפרנסון" ועד"ו בנוגע להפצה במקום ה"חוצה" גם במקום ומצב של "דוב" "מסורבל בבשר".

ויתירה מזה – גם במצב של "בער" שם לע"ז? בהתאם להנהגתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ממלא-מקומו של בעל יום ההולדת) שצוה לתרגם את מאמרי החסידות שלו (לא רק בלשון האידיש הלשון שבה נאמרו המאמרים אלא) גם בלשונות דשבעים אומות העולם כדי שעניני החסידות (מעיינות) יוכלו לבוא גם באופן ד"יתפרנסון" גם אצל אלו שאפילו לשון אידיש אינם מבינים עדיין שהרי אין זמן להמתין כו"ו כדברי בעל יום ההולדת במכתבו הידוע (שנדפס גם בקונטרס ומע"י) ש"עתה הוא זמן הביורורים היותר אחרונים דעיקבתא

**בנוגע לפעולת האור
במקום האשפה –
ישנה דוגמא מהדין
דהמקדיש אשפה
לבדק הבית כו'.
כלומר מדובר אודות
"אשפה" כפשוטה
ואף-על-פי-כן בכחו
של יהודי
להפוך "אשפה"
לקדושה**

עקיבא בגלוי את מציאותה האמיתית והפנימית שהיא צורך עליי עד לתכלית העילוי שאין למעלה מזה ומכיון שראה ענין זה באופן גלוי לגמרי לכן היי יכול וצריך (ע"פ דין) להיות בתנועה של שמחה – "משחק" (בד בבד עם התנועה דהיפך השמחה). – אינני רואה אופן אחר כיצד ניתן לבאר סתירה זו ע"פ נגלה מלבד הביאור האמור!

[דוגמא לדבר – הסיפור הידוע אודות דברי אדמו"ר האמצעי ביחס לקריאת התוכחה ע"י אדמו"ר הזקן: "כשאבא קורא הערט זיך ניט קיין קללות" ואדרבה – ברכות הכי נעלות כו' כמדובר בארוכה בהתוועדויות שלפניי].

ויש להוסיף שהטעם לכך שרבי עקיבא דוקא ראה את פנימיות הכוונה שבירידה גדולה זו שהיא לצורך עליי הכי גדולה – מכיון שאצלו היי מודגש ביותר כללות הענין דירידה צורך עליי להיותו בן גרים ומודגש גם בשמו – "עקיבא" שיש בו אותיות "עקב" עקב שברגל חלק הכי תחתון שבגוף ונוסף לזה ישנם גם האותיות יו"ד אל"ף – ככל פרטי העניינים שנתבארנו בנוגע לשם "עקיבא".

ולא עוד אלא שרבי עקיבא פעל מעין זה גם אצל חבריו – שאמרו לו "עקיבא ניהמתנו עקיבא ניהמתנו". אמנם לא פעל

טהורים יכנסו **טמאים**". ולא רק שמותר להם להכנס אלא **מצווים** עליהם להכנס לקדש הקדשים ומיהו המצווה – זה שהזהיר על קדושת קדש הקדשים!!

וא"כ נשאלת השאלה: למה עשה הויי ככה שתהיי ירידה גדולה כזו? והמענה לזה – שירידה זו צורך עליי:

מובן וגם פשוט ריחוק הערך בתכלית בין הנחת-רוח למעלה כאשר כהן מקריב בהמה כשרה בבית-המקדש כפי שהוא בשלימותו – לגבי מצב שבו דרוש תיקון ובדק בקדש הקדשים ע"י אנשים שאינם בערך כלל לגבי דורות הראשונים כו' עד למצב דטמאים!

ואעפ"כ מכיון דרצה הקב"ה שתהיי עליי גדולה ביותר עד לעליי הכי גדולה – לכן צריך להיות מצב של ירידה כו' עד לירידה גדולה ביותר אשר דוקא ע"יז באים לעילוי גדול יותר ע"ד העילוי ד"זדונות נעשו לו כזכויות" לגבי "זכויות" מצד עצמם.

ה. ואם הדברים אמורים בנוגע לירידה הנ"ל – הרי הדברים ק"ו בנוגע למצב של ירידה גדולה יותר עד לתכלית הירידה שזוהי הירידה **זחורבן בית-המקדש** עד כדי כך ש"מקום שכתוב בו והזר הקרב יומת . . . שועלים הלכו בו" – שמכיון שהירידה היא בתכלית ירידה שאין למטה ממנה הרי דוקא ע"יז באים לתכלית העילוי שאין למעלה ממנו.

ועפ"יז יש לבאר את סיפור הגמרא שכאשר רבי עקיבא ראה "שועל שיצא מבית קדשי הקדשים" – היי **משחק**:

לכאורה אינו מובן: בתחלת הסיפור מובא שכאשר רבי עקיבא וחבריו "הגיעו להר הצופים – קרעו בגדיהם" בהתאם לדין דהרואה בית-המקדש בחורבנו כו'. ובודאי שגם רבי עקיבא עשה כן. וא"כ נשאלת השאלה: כיצד יתכן שבראותו שועל שיצא מבית קדשי הקדשים היי משחק?! מה מקום לענין של **שחוק** במצב כזה?!

אמנם רבי עקיבא השיב לחכמים (על שאלתם "מפני מה אתה מצחק") שעי"ז "בידוע שנבואתו של זכרי מתקיימת" אבל אעפ"כ מובן וגם פשוט שהנהגתו של רבי עקיבא (שהובאה בגמרא – **דין והלכה**) מוכרחת להיות בהתאם לדין דהרואה בית-המקדש בחורבנו כו'!

והביאור בזה – ע"פ האמור לעיל – שבראותו את גודל הירידה שאין למטה ממנה "מקום שכתוב בו והזר הקרב יומת . . שועלים הלכו בו" הרי בירידה זו **ראה** רבי

בנוגע לפעולת האור במקום האשפה – ישנה דוגמא מהדין דהמקדיש אשפה לבדק הבית כו' (כו"כ פרטי דינים כיצד יש להתנהג בכונן-דא). כלומר מדובר אודות "אשפה" **כפשוטה** (ולא רק כנמשל...) ואעפ"כ בכחו של יהודי להפוך "אשפה" **לקדושה** קדושת בדק הבית.

ויתירה מזה: קדושת בדק הבית עם היותה למטה מקדושת המזבח הרי לאידך יש בה עילוי שאין בקדושת מזבח – שכן כאשר ישנו ענין הדורש בדק ותיקון **במזבח** עצמו הרי זה נעשה מקדשי בדק הבית ולא עוד אלא שע"יז פועלים בדק ותיקון אפילו **בקדש הקדשים** כפי שמצינו במשנה: לולין היו פתוחין בעליי שבהן היו משלשלים את האומנין בתיבות כדי שלא יזונו עיניהן מבית קדשי הקדשים".

ונמצא שבכחו של יהודי לקחת "אשפה" ולהפכה לקדושה ולא סתם קדושה אלא קדושה כזו שעל ידה יכולים לפעול בדק ותיקון **בקדש הקדשים**!

ד. ויש להוסיף שבעצם הענין דבדק הבית בא לידי ביטוי כללות הענין דירידה צורך עליי:

עצם המושג "בדק הבית" היינו שיש צורך לתקן דבר מסויים בבית-המקדש ועאכז"כ בקדש הקדשים – הרי זה רק מצד גודל הירידה העלם והסתר דעוה"ז התחתון והגע עצמך: אפילו לחם הפנים שאינו קרבן שמקריבים ע"ג המזבח – לא היי שייך בו קלקול כו' ולא עוד אלא שהיי נשאר חם ביום השביעי כשם שהוציאוהו מן התנור. ועאכז"כ בנוגע לקדש הקדשים לפני ולפנים מקום הארון אבן שתיי כו' – הרי בודאי שמצד עצמו לא שייך בו ענין הדורש תיקון. וא"כ האפשרות לענין של "בדק הבית" בקדש הקדשים אינה אלא מצד גודל הירידה העלם והסתר דעוה"ז התחתון.

וגודל הירידה מתבטא גם בכניסתם של האומנין לקדש הקדשים (כדי לתקן) – שהרי קדש הקדשים הוא המקום הכי מקודש בבית-המקדש קדושה הכי נפלאה ולכן אסור לשום אדם להכנס לקדש הקדשים כי אם הכהן גדול בלבד ורק "אחת בשנה" וגם אז – בעבודת הקטורת; ואילו כאן – נכנסים לקדש הקדשים בסתם יום חול ולא כהן גדול כי אם **"אומנים"** אשר לכתחילה אמנם "מצוה שיהיו הנכנסים כהנים תמימים" אבל אעפ"כ "לא מצאו תמימים יכנסו בעלי מומין ואם אין שם כהנים יכנסו לויים לא מצאו לויים יכנסו ישראלים . . לא מצאו

**כאשר רואים דבר
בלתי-רצוי עד
לתכלית הירידה
"שועל שיצא מבית
קדשי הקדשים"
צריכים לראות את
הכוונה הפנימית
והאמיתית שבדבר –
שעל-ידי-זה יבוא
עילוי גדול יותר**

והעיקר – שבעגלא דידן עוד יותר מהר מאשר "רגע כמימרא" זוכים לגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו

שאז יקויים היעוד "ונגלה כבוד הוי" גילוי **שם הוי** וכן בנוגע לשמם של ישראל – "כן יעמוד זרעכם ושמכם" עד לשם החדש שיקראו לעתיד לבוא (לירושלים – "וקורא לך שם חדש וכן) לבניי – "עתידים צדיקים שיקראו על שמו של הקב"ה" (כפי שאומרים ב"מענה לשון" בעת ההשתטחות על ציון בעל יום ההולדת ובדורנו ובמקומנו – על הציון של הנשיא ממלא מקומו).

וכל עניינים אלו – בעגלא דידן **ממש** באופן שיכולים למשש בחוש המישוש כפשוטו למטה מעשרה טפחים "בנערינו ובזקנינו גוי בבנינו ובבנותינו" "קהל גדול ישו בו הנה".

ועי"ז נפעל עילוי גדול יותר – כמרומז בשמו השני "**יצחק**" מלשון צחוק ותענוג שכן ענין הצחוק ותענוג למעלה נעשה מהפיכת העניינים הבלתי-רצויים דוגמת הפיכת "אחר" ל"בן".

ויש לקשר ענין זה עם היעוד "אז ימלא שחוק פיננו" – הקשור במיוחד עם יום ההולדת דכ"ף מר-חשון בשנה זו:

ידועה התקנה (שנתפרסמה ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) לומר הקאפיטל תהלים המתאים למספר שנותיו כך שביום ההולדת בכל שנה ושנה מתחילים לומר את הקאפיטל המתאים למספר השנים דיום הולדת בשנה זו.

ובכן בקאפיטל השייך ליום ההולדת דכ"ף מר-חשון בשנה זו (קאפיטל ככ"ו) – נאמר: "**אז ימלא שחוק פיננו**".

והעיקר – שאכן יקויים יעוד זה ("אז ימלא שחוק פיננו") בפועל ממש ולא רק באופן ד"אז" כי אם **תיכף ומיד** כפי שהדגיש כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (בשיחותיו ובפרט ב"קול קורא") את הענין ד"לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה" "לאלתר" ממש.

ובפשטות – ביאת משיח צדקנו שאז יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" – בעל יום ההולדת ובנו ממלא מקומו שניהם יחדיו ביחד עם כל הנשיאים שלפניהם וכן נשיאי החסידות הכללית

וכפי שנהגו רבותינו נשיאינו להזכירם בשמותיהם דוקא [כמדובר בארוכה בימי "זמן שמחתנו" בשנה זו – עוד יותר ממה שדובר בשנים שלפנ"ז] ובה גופא – לא בשמות שקראום בעת ה"ברית-מילה" כי אם בשמות הרגילים בפי התלמידים והחסידים:

ואנן נוסף גם את נשיא דורנו וכאמור בבי' שמותיו.

אצלם ענין של שמחה שהרי לא אמרו "עקיבא שמחתנו" אבל אעפ"כ ענין של **נחמה** – פעל אצלם!

1. והנה כל האמור לעיל מהוה נתינת-כח שלא להתפעל מעניינים בלתי-רצויים:

כאשר רואים את העניינים המבהילים שאירעו בזמנים הכי אחרונים דוקא עד לירידה מבהילה שאין כמותה – הרי יתכן שענין זה יביא לידי חלישות הדעת ולא עוד אלא שיביא לידי חלישות ח"ו בלימוד התורה וקיום המצוות כולל – לימוד תורתו וכתביו של בעל יום ההולדת

הנה על זה באה ההוראה האמורה לעיל – הוראת ה**תורה** "תורת אמת" שמגלה את האמת שבכל דבר ו"תורת חיים" הוראה ונתינת-כח ל**חיות כן** בחיי היום-יום (גם ביום או לילה דימות החול) – שאשר רואים דבר בלתי-רצוי עד לתכלית הירידה "שועל שיצא מבית קדשי הקדשים" צריכים לראות את הכוונה הפנימית והאמיתית שבדבר – שע"י יבוא עילוי גדול יותר.

ובנדו"ד שדוקא ע"י ירידה זו – יתווסף עוד יותר בלימוד כתביו של בעל יום ההולדת הוספה בהבנה והשגה באופן ד"יתפרנסון" והוספה בחיות ו"קאך" שבלמוד ועד"ז בנוגע ללימוד הכתבים של הנשיאים שקדמו לו ועאכו"כ – בלימוד כתביו של ממלא מקומו כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

2. ויש להוסיף ולקשר ענין הנ"ל (העלי שנעשית ע"י הירידה) גם עם שמו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו:

שמו הראשון – "יוסף" – מורה על הענין ד"יוסף ה' לי בן אחר" וידוע פירוש הצמח-צדק – ש"מאחר" נעשה "בן" היינו שישנו ענין של ירידה "אחר" והכוונה בזה – להפכו ולעשות ממנו **"בן"**.